

Succé för Sveriges första deltagande i ATIBOX IPO-VM

Skribent: AnnaP

Vid rasmästerskapet i IPO/BSL i höstas bestämde vi oss för att anmäla ett svenskt lag till ATIBOX IPO-VM. Det kändes oerhört roligt att Sverige för första gången skulle delta i boxerrasens VM! Vårt svenska lag bestod av följande personer: Stefan Holgersson & Archie, Karin Johansson & Pius samt lagledare AnnaP.

Med på resan var, förutom anhöriga, även Kia Sinkkonen, VM-mentor, och Kristoffer Andersson, figurant till inträningen.

Vi anländer till Polen

Ett par dagar innan tävlingarna körde vi ner mot Polen. När vi rullade av färjan kändes det som att komma in i ett koncentrat av

Skåne, med vidsträckta bokskogar, storkar och stenhus. Inte blev upplevelsen sämre av ett strålende väder där solen sken över grönskande fält och blommande gullivivor. Men för de som körde bilarna fanns ingen tid att njuta av omgivningen, för här gällde det att koncentrera sig på trafiken. Polackerna gasade friskt och brydde sig varken om heldragna linjer eller rödgljus när de körde om. De första hundarna vi såg var två stora hundar som bet och slet i en tredje mindre hund, alltmedan en man ökade tumultet genom att puckla på de angripande hundarna med en gren. (Jag blev inte så lite orolig över hur vi skulle kunna rasta våra guldklimpar Archie och Pius utan att träffa på mindre trevliga hundar.)

Staden Wroclaw (uttalas "Wrotsvaff"), där tävlingarna skulle äga rum, var en rätt stor stad (600 000 innevånare) där man trans-

Så här transporterades många hundar. Bladfräddar! Någon som tror att de åker bekvämt?

porterade sig via en ringled med mycket trafik och mindre genomtänkta trafiklösningar. Kan säga att det var spännande att köra när vägen grenade sig i fyra möjliga körfält utan målade linjer och med tät tung trafik, spårvagnar och offensivt rattade polska personbilar. Vi hade 8 km mellan hotell och tävlingsarena, men måste starta drygt en timme i förväg för att vara säkra på att hinna fram.

Hotellet låg i ett av stadens finare kvarter, vilket vi var tacksamma för. Här kunde vi promenera till affären och rasta hundarna utan att drabbas av sådana som gärna ville komma till tals med personer som såg ut att ha nyväxlade zloty. Hotellpersonalen var mycket trevlig och rummen fina. Archie fick t ex en stor privat altan!

Tävlingarna ägde rum på Olympiastadion, ett stort och grönt område med gott om yta för parkering och rastning av hundar. Området var pyntat med skyltar, flaggor och gröna växter, men informationen var tyvärr väldigt dålig. Alla länder hade fått tider för inträningen, men övrig info saknades så gott som helt och det var heller inte enkelt att kommunicera med arrangörerna då det var få som talade engelska. Men detta var inget som kunde få ner mungiporna på det svenska laget, vi var glada att vara på plats och såg fram emot tre mycket intressanta och spännande dagar på stadion.

Tolv nationer med totalt 32 hundar deltog i VM. ATIBOX anordnar VM i samtliga klasser vilket är lite ovanligt, men troligtvis beror på att det inte finns så många IPO3-boxer. Hundarna fördelade sig enligt följande: IPO1 5 st; IPO2 7 st; IPO3 20 st, och Sverige hade som tidigare nämnts Karin & Pius i IPO1 samt Stefan & Archie i IPO3.

Stackel och el – usch så fel!

Vår VM-mentor Kia, med lång erfarenhet från både FCI-VM och olika ras-VM hade varnat för vad vi kunde få se i form av otillåtna hjälpmedel. I min enfald föreställde jag mig dock att sådant inte förekom i boxerkretsar (vi älskar ju våra hundar?). Men det allra första vi

såg när vi klev in på området inför fredagens inträning var en hårt uppstacklad tik. Förskräckligt att se, och inte blev det bättre när inträningen började. Uppskattningsvis 70 % av alla hundar var utrustade med stackel eller s.k. kräksnara, vilket är förbjudet på inträning av FCI. När tävlingen började fick vi även se elhalsbanden plockas fram, för att påminna de stackars hundarna om att de hade "döden i nacken" även på denna plan. Det var hemskt att se hundarnas reaktioner på dessa otillåtna tillbehör och det var lätt att instämma i Stefans dotter Fannys kommentar: "Hur kan de?! Vet de inte att boxrar har en själ?!"

Det blev givetvis flera diskussioner om dessa otillåtna tillbehör under tävlingshelgen och tyvärr visade det sig att de användes i samtliga länder utom Sverige. När vi klargjorde vår synpunkt log man överseende eller förklarade varför man "måste" använda dessa "hjälpmedel". Vi tröstade oss med att det är Sverige som ligger före och att övriga länder så småningom kommer att tvingas inse att det handlar om kortsiktig vinning på bekostnad av långsiktighet och relation. Jag minns hur de reagerade när Sverige införde kuperingsförbud och hoppas att historien kommer att upprepa sig.

På inträningen fick vi ta del av en stor mängd olika träningsstrategier av skiftande kvalitet. I det stora hela handlade det

Döden i nacken...

om pigga och glada hundar, men som tidigare nämnts så märktes det att en stor del av hundarna visste att det gjorde mycket ont att inte lyda och agerade därefter. Det var sorgligt att se och något som särskilt har fastnat i minnet var en hund som kröp framför sin ägares fötter efter en brysk stackelkorrigering. Hur det än skulle gå för våra hundar i tävlingen så stod det i varje fall klart att vi skulle kunna gå med högt burna huvuden eftersom de svenska hundarna var tränade med positiva metoder. Jag funderade en stund på hur kul det kunde vara att springa medeldistans under Jarmila Kratochvilovas aktiva period.

Välklädda svenskar i inmarchen

Den svenska inträningen var noga planerad och bestod mest av att på positivt sätt låta hundarna bekanta sig med planen och att ha trevligt tillsammans med sin förare, allt enligt teorin att om hundarna saknar eller svackar i någon momentdel är det ändå för sent att ta tag i det nu. Solen gassade och då varje nation tilldelades 12 minuter per hund hade vi gott om tid.

När inträningen var avklarad var det dags för veterinärbesiktning och därefter invigningen av VM. Den senare inleddes med umpa-umpa-orkester och pompom-flickor, därefter kom nationerna inmarscherandes i bokstavsordning. Kia, vår designer, hade tagit fram logotype och kläder till alla inblandade så det var ett sällsynt prydligt team som förde den svenska flaggan i paraderna. De flesta övriga länder hade gemensamma overaller, men vi var de enda som hade en hel gemensam outfit, med vackert röda kepsar, t-shirt, fleecetröjor och grå jackor. Oavsett vilket klädesplagg som bars så var det lätt att känna igen det svenska teamet och vi var även de enda som hade stor fana samt flaggtäcken på våra hundar. Mycket tjuvigt! Vad inmarchen beträffar utmärkte vi oss även genom trevliga och väluppföstrade hundar som utan problem gick bredvid varandra,

till skillnad mot de lag som lät avståndet mellan hundarna växa till ett antal meter.

När vi gick i invigningsparaden kunde jag inte låta bli att tycka att det var tråkigt att vi inte representerade Svenska Boxerklubben. Men entusiasmen inför VM hade tyvärr varit låg från rasklubben och under Boxerfullmäktige i mars ställdes t.o.m. frågan om Sverige hade "tillräckligt bra hundar" att skicka. Jag tror att kommentaren baserades på okunskap, men det var ändå väldigt tråkigt att höra för de som satsade på VM. Vi döpte därför laget till Team Sweden och anmälde laget utan Boxerklubbens stöd. Men visst hade det varit roligt att bära SvBs logga. De övriga lagen hade inte mycket till teamkläder, men de flesta bar sina nationella boxerklubbers logotype.

Tråkig stämning

Inmarchen och invigningen var en oorganiserad - men trevlig - tillställning med musik och ett par korta tal av representanter från arrangören och ATIBOX. Redan här märktes det dock att vissa deltagare stannat lite för länge i öltältet och ett par nationer började bli rätt skråniga. När det var dags för lottningen var läget stundtals rätt kaotiskt och den trevliga stämningen var som bortblåst. Karin, som varit på flera ATIBOX-tillställningar tidigare, berättade dock att det här var som vanligt och att det alltid är samma nationer som står för skrånerna - tråkigt att höra! När arrangörerna sedan försökte sälja biljetter till kamratfesten så var det många som valde att avstå, gissningsvis med tanke på den otrevliga stämningen. Så småningom kunde dock lottningen avslutas, med Karin som nr 2 och Stefan som nr 27.

Hund från Österrike.

Därefter var det dags för lagledarmötet och nu kan vi tala om kaos på allvar när de mest högröstade nationerna rök ihop i en diskussion om något jag inte förstod. (Eftersom båda länderna talade sina egna språk så är jag inte säker på att de förstod varandra heller.) I tumultet passade jag istället på att tala direkt med domaren och ställa de frågor jag var intresserad av, vilket resulterade i artiga svar och en nöjd svensk lagledare. Men sedan märkte "de högröstade" att en person fick tala enskilt

med domaren och det var inte populärt och de påtalade vilt det olämpliga i detta, vilket var rätt pinsamt eftersom de kunnat få samma information om de bara visat större intresse för domaren än att tjafsas med varandra. Nu hade jag i alla fall fått de svar jag ville ha och det sista jag hörde innan jag gick var att arrangören bröt mötet.

Torsdagen får klassas som en intressant dag som både motsvarat våra högt ställda förväntningar samt bjudit på en del mindre trevliga inslag. I morgon skulle tävlingarna börja, så det var middag och tidigt sänggående som gällde för Team Sweden.

LÖRDAG: IPO1 Lydnad & Skydd

Lördagen startade med en tidig frukost och sedan avfärd mot tävlingsarenan för lydnad och skydd i IPO1 och IPO2. Stefan och Archie fick sovmorgon då deras spår inte skulle börja förrän kl. 11.30. Karin visade nu tydliga tecken på nervositet, vilket inte var så underligt med tanke på att hon snart skulle beträda gräsplanen som första svenska ATIBOX VM-ekipage någonsin. Vi hade varit oroliga för den stekande värmen, men just denna dag inleddes med moln och lite svalare temperatur vilket passade Pius bra.

Första IPO1-hund ut på planen var Polens enda VM-hund. Här uppvisades en kaskad av dubbelkommandon och hjälper och vi var övertygade om att han inte skulle bli godkänd (dvs minst 70 poäng). Jag vet inte

Det här är Fighter, en polsk hund med rejäl nosrygg. Matte blev så smickrad över vårt intresse att hon lämnade telefonnummer för ev. avel.

om det berodde på domarens märkliga placering (han stod på ena kortsidan och rörde sig inte ur fläcken, så det var mycket han missade), men ekipaget tilldelades 77 välvilliga poäng. Därefter var det Karin och Pius tur och jag tror att jag nöjer mig med att konstatera att Pius inte hade någon av sina bättre lydnadsdagar. Domaren delade dock ut 70 p, dvs godkänd - yes! De tre återstående hundarna i klassen gjorde rätt likartade insatser och tilldelades 76, 78 och 73p. Efter det första momentet fanns därmed ingen avgörande skillnad mellan den fem ekipagen, och inför skyddsmomentet var samtliga med i matchen.

Nu satt vi på läktaren och såg fram emot VMs första skyddsarbete. Domare var den högt ansedde András Benke från Ungern (som förresten inledde sitt VM med att gå fram och hälsa artigt på vår Kia då de hade träffats förut). Förutom alla tummar vi höll för Karin så var vi förstås väldigt nyfikna på skyddskvaliteten på de övriga hundarna i tävlingen. Den polska hunden startade med 83 poäng och därefter var det Karins tur. Jämfört med lydnaden så var det en helt ny Pius som kom in på planen, och det var ingen tvekan om att han visste att nu skulle det bli roligt! Mycket riktigt, Pius ronaderade, bevakade, avvärjde och bet med stort engagemang och fick från läktarhall beröm som en väldigt genomtränad hund. Givetvis noterades detta även av domaren som delade ut inte mindre än 89 poäng! Jubel och visslingar strömmade från läktaren ner mot en mycket glad Karin, som nu tagit in sex av sju poäng på det polska ekipaget.

Tredje hunden ut i IPO1 var en fransk tik som tilldelades 80 p och därmed låg sex poäng efter Pius totalt. Vi satt som på nålar, två hundar kvar och vi ville ju så gärna ha ett bra läge inför morgondagens avslutande spårarbete. Och nu hände det saker!

Det fjärde ekipaget, en italiensk hane, vägrade släppa figuranten varvid domaren bryter momentet och förklarar hunden diskvalificerad. Nu återstår bara en tjeckisk hund, som börjar mycket bra men som tar så illa vid sig av figurantens belastning att den inte förmår fortsätta skyddsarbetet. Mycket tråkigt att se och exceptionellt ovanligt på ett VM, men domaren har givetvis inget annat val än att förklara även denna hund som diskad.

I IPO1 återstår nu endast tre av de fem hundarna, vilket innebär att Pius är garanterad medalj! Hurrarop och jubel! Karin är överväldigad och säger flera gånger att hon minst kommer att få ett tredjepris, medan vi försöker peppa henne att sikta högre än så. Plötsligt blir blicken kolsvart "Vi ska banne mig fixa detta!" och efter den sekunden är det så mycket jävlaranamma i tjejen att konkurrenterna skulle ha bleknat om de sett henne.

LÖRDAG: IPO3 Spår

Nu släpper vi tillfälligt klass 1 eftersom det är dags att åka genom staden till Partynice, där IPO3-spåren ska gå på Wroclaws stora tävlingsanläggning för hästsport. Här presenteras en anläggning av världsklass och våra mer VM-vana resesällskap säger sig aldrig tidigare sett ett så förstklassigt spår-område på ett VM. Här erbjuds perfekta spårförhållanden med gröna motorvägar täckta av tjockklöver och gräs samt helt vindstilla. Stefan ser väldigt nöjd ut och medan vi äter lunch i serveringstället tilltar VM-känslan rejält. Här handlar det om erfarna förare med rutinerade hundar och det osar konkurrens över området. Nog är det världsmästerskap alltid!

Pius i skyddsarbetet

Archies spår går rätt långt från publikplatsen, men vi ser i kikare hur han tar spåret med hög motivation och bra driv. Efter ett tag stannar han till snabbt, kastar en blick mot Stefan och fortsätter sedan framåt. Jäklars, där rök första apporten och sju poäng! Vi noterar en extra kontroll i en vinkel, men i övrigt ser det mycket bra ut. Det är också en nöjd Stefan som kommer tillbaka. Archie har arbetat perfekt i spåret och den höga spårmotivationen förlåter den missade apporten, även om det givetvis hade suttit fint med de sju poäng som nu gick förlorade. Men 91 p innebär dagens femte bästa spår och i en konkurrens på 20 hundar är det svårt att vara missnöjd med det resultatet.

Återstoden av dagen består av ett besök på Wroclaw Zoo och en polsk marknad, medan hundarna och deras förare tar det lugnt inför morgondagen. Det är mycket som står på spel och båda hundarna är i högsta grad med i matchen i sina resp. klasser. Det som främst oroar i detta läge är vädret, som blir allt varmare.

SÖNDAG: IPO1 Spår

Söndag morgon åker Karin iväg tidigt eftersom det har rått en viss osäkerhet om var IPO1-spåren ska gå. Det visar sig vara ett klokt drag, för när vi andra kommer till stadion vid 8-tiden så har spårkipagen redan lotsas iväg. Det innebär tyvärr att vi inte får vara med på Pius spår, men vi ser fram emot en intressant dag med lydnad och skydd för de 20 tävlande i den högsta klassen. Även denna dag får Stefan & Archie sovning pga sitt höga startnummer, med tanke på den stekande solen är det bra om de kan spendera sin tid i svalkan på hotellet istället för på stadion.

Ari Bosim, den tjeckiska IPO2-vinnaren.

Nu får vi se hundar med riktigt fin lydnad och även skyddsarbetet har höjt sig rejält. Jag behöver knappast tala om att det var en ren njutning att sitta på läktaren och se alla dessa bruksboxer från Europa och USA. Visst var det en del skiftande prestationer och jag fick en klump i halsen varje gång jag tänkte på att dessa fina hundar utsattes för oschyssta träningsmetoder av de människor som borde stå dem närmast och svara för deras välbefinnande. Men inte ens dessa tankar kunde dämpa glädjen över att vara på plats.

Svårt att hitta bra avelsmaterial

En annan höjdare var att lyssna på kommentarerna från de två icke-boxerägarna i vårt resesällskap, som med erfarenhet och kunnande bedömde de olika hundarna. Här fanns ingen boxerromantik utan varje hund bedömdes efter förtjänst och prestation. Men hur var då kvaliteten på de hundar vi såg? Jag kan börja med att säga att vi verkligen sett fram emot att möta världens crème de la crème vad gällande arbetande boxer. Ofta hör vi här hemma hur man delar upp en hunds ursprung över olika nationer och uttalar sig beundrande eller nedsättande utifrån detta. Och hur många gånger hör man inte förklenande synpunkter om den svenska boxern, ofta med hänvisning till de tyska linjerna som förmodas vara avlade för arbete på ett helt annat sätt än här hemmavid. Men av detta såg vi intet. Ingen av de deltagande hundarna höjde sig över de boxer som vi känner till från skyddsträningen i Sverige idag och det handlade helt klart om träningsprodukter snarare än hundar som var "natural born" (vilket hade varit avelsmässigt intressantare). Svårigheten att hitta bra hundar bekräftades också av de olika lagen och ingen av de vi pratade med kunde ange en uppfödare med verkligt god bruksavel – varken inom eller utanför det egna landet. Flera födde själva upp sina hundar för att söka optimera egenskaperna och en del

hänvisade lite luddigt till att "det kanske finns i Tyskland?".

Det rådde även en stark konsensus om att det nuvarande exteriöra idealet på den "kontinentala" boxern går vitt isär från det önskvärda utseendet hos en arbetande boxer, vilket ställer till problem när det gäller att hitta bra hundar. De tyngre hundarna med alltför kort nos har svårt att göra tjänst i avancerat arbete och skyddshundarna har i sin tur inget att hämta på en utställning. Under VM-dagarna såg vi ett fåtal av den tyngre modellen, i övrigt var det mindre och smidigare hundar som deltog och flera hade en nos som påminde mer om de boxer man ser på Friderun Stockmanns fotografier än de som syns på utställning.

Den första känslan i detta uppvaknande var en stor besvikelse eftersom vi hade förväntat oss att få se något utöver det vanliga. Men ganska snart ersattes besvikelsen av en stolthet över vår boxer hemma i Sverige. Varför är det så att gräset alltid antas vara grönare på den andra sidan? Visst är det bra med nytt blod, men det blir samtidigt lite skrattretande om vi i Sverige tror att bruksaveln finns i Tyskland, samtidigt som tyskarna misstänker att den finns i Finland, vilka i sin tur hänvisar till Tjeckien osv. Det här är en fråga som tål att funderas över.

...och vi har en världsmästare!

Nu åter till tävlingarna. Jag vill inte ringa av rädsla för att störa Karins uppladdning, men oj vad nyfikna vi är. Just när vi tror att hennes dröjande kontakt beror på att det hänt något tråkigt i spåret, så kommer beskedet – 98p och världsmästare!! Helt otroligt, sanslöst, galet och underbart. Vi gråter, skrattar och skriker om vartannat.

Stefan & Archie inför apporteringarna.

Karin själv växlar mellan glädjefnatt och totalt oförstånd över vad hon har ställt till med. Det här är STORT, vilket bekräftas av samtal och sms från gratulanter i Sverige. Vi skulle nog behövt en vecka för att sansa oss efter Karins och Pius prestation, men strax därefter är det dags att koncentrera sig på nästa svenska ekipage.

SÖNDAG: IPO3 lydnad och skydd

Solen började steka direkt på morgonen och de flyktiga moln som drivit in under förmiddagen har tyvärr försvunnit. Archie var första hunden efter funktionärernas lunchpaus och det var frustrerande att det inte gick att få en exakt starttid, vilket knappast ökade Stefans möjligheter till laddning och koncentration. När de klev in på arenan var det hetare än någonsin och vi som satt på läktaren var rejält oroad över hur Archie skulle klara värmen. Men Stefan, hur orolig var han? Det första vi såg när han kom in på planen var att han fortfarande var rejält förbannad över att ha fått vänta utan besked om start. Det är tråkigt med dålig information under en tävling, men frågan var om det i det här fallet ändå inte gynnade den tävlande – för Stefan visade en attityd som märktes ända upp på läktaren. Givetvis kände Archie av detta, han lade sin skorpionsvans i position på ryggen och sade "Kom igen farsan, nu kör vi!" Och nog körde de alltid... Vi som tränar med Stefan & Archie vet precis hur bra de är, men det var ingen av oss som hade förväntat sig att de skulle gå in på sitt första VM och regera så som de gjorde. De enda missar som sker är av det mindre slaget och när domaren delar ut 93p för klassens näst bästa lydnad (endast slagna av förhandsfavoriten som senare vinner hela VM) flödar tårarna än en gång på läktaren. Lena, Stefans fru, som inte har andats under hela lydnamomentet kippar efter andan. Karin har helt glömt sin egen insats och är lika tagen om alla andra. Jag själv filmade, men sumpade sista delen av filmen eftersom jag inte kunde hålla kameran stilla när tårarna rann. Vilken upplevelse!

Därefter rusar vi ner från läktaren för att gratulera en glädjestrålade Stefan och en

cool Archie. Nu återstår endast en timme innan det är dags för skyddsmomentet, vår figurant Stoffe stannar kvar för att assistera Stefan och vi andra skuttar upp på läktaren igen. Vi växlar mellan hysterisk lycka och nervositet, för nu jäklar gäller det! VMs guldmedaljör är dock redan klar, det finska ekipaget har gjort en mycket övertygande tävling och är oslagbara. Men i övrigt är tävlingen fortfarande öppen och Archies placering kommer helt att avgöras av hans prestation i skyddet.

Stefan - bäst när det gäller

När vårt ekipage går ut på planen inleder de med den snyggaste rondering vi har sett dem göra. Den här grabben vet inte vad nerver är, att gå in på sitt första VM och HÖJA sin högstanivå – det är respekt! Anskällningen går tyvärr mindre bra och rygtransporten är (liksom för de flesta övriga ekipage) inget vidare. Men i övrigt ser vi ett suveränt skyddsarbete och än en gång sitter vi mållösa av beundran innan ögats tårkanaler än en gång gör sig påminda. Domaren delar ut 86 poäng och en snabb genomräkning av poängen hos de fem hundar som återstår visar att Stefan kommer att hamna mellan tredje och femte plats. Av de fem hundarna var det sedan slutligen bara en som kunde tangera Stefans insats och vi har ett svenskt ekipage på fjärde plats i IPO3! Vilken insats av det svenska laget och vilken lycka bland oss som var på plats! Glädjen ökade ytterligare av alla sms och telefonsamtal som smattade in, ryktet om vad som hänt spred sig i ilfart över boxersverige och det var många som ville gratulera. Tack till alla som hörde av sig, den omtanke och glädje ni gav uttryck för förstärkte vår upplevelse ytterligare!

Pausen efter tävlingarna och innan avslutningsceremonin minns jag inte mycket av. Vi befann oss i ett glädjerus och snart stod vi där i paradmarchen igen, med den stora skillnaden att förväntan och nervositet hade ersatts av en stor och fluffig lyckokänsla. Karin och Pius fick klättra överst

på prisballen och tituleras Världsmästare i IPO1, vilket kändes otroligt stort. Pius hade även tävlingarnas bästa spårpoäng, men utmärkelsen "Bästa spårhund" delades ut till det finska ekipaget då dessa tävlade i en högre klass. Stefan fick ingen pokal, men en fjärdeplats i hård konkurrens i högsta klassen och med endast fyra poäng upp till silverplatsen är en enorm prestation och i mina ögon bar han en stor medalj runt halsen.

Nu vill ni förstås veta hur vi firade våra framgångar? Tyvärr, vi stupade i säng så firandet fick anstå till senare. (Men ojoj, vi kommer att fira detta mycket länge!)

Några avslutande kommentarer

Även på söndagen fick samtliga hundar godkänt på lydningen, även om ett par hamnade farligt nära 70-gränsen. På skyddet var det två hundar som diskades pga angrepp på passiv figurant, samt en som inte tålde belastning och bedömdes till 70 poäng.

"Puss min Piiius!"

Totalt sett fick vi se två hundar som inte tålde belastning och flera hundar som föll ifrån pga olydnad i skyddet. Det fanns också ett par hundar ända upp i IPO3 som var förvånansvärt ogenomarbetade och tex visade osäkerhet vid anskällningen och släppte i bevakning. Anmärkningsvärt var även att förvånansvärt många hundar hade svårt att hoppa rent över enmetershindret, såväl på inträning som på tävling. Många hundar såg ut att ha fina relationer till sin ägare, men alltför många saknade den frimodighet vi är vana att se från svenska tävlingar. Flera av de negativa sidor som anges här kan troligen tillskrivas användandet av stackel och el, då dessa metoder brukar ge just dessa problem. Den förare som helt oblygt använde elhalsbandet i väntan på att få beträda planen fick se sin hund börja lydningen mycket prydligt, men sedan missa på både hopp och apportering. Förhållandet upprepades i skyddsarbetet där hunden började bra, men sedan tappade bettet flera gånger och till sist inte bet alls. Jag vet inte om man ska bli mest glad över att metoderna inte fungerar eller ledsen över vad hundarna utsätts för.

Den finska vinnaren fick så många priser att de måste transporteras med bil.

Utöver de svenska hundarna var det tre hundar som etsade sig fast i mitt minne:

- Finska förhandsfavoriterna Anna-Kaisa Loiri och Skybridge Eddie van Halen som motsvarade alla förväntningar och gjorde en oerhört fin insats. En mycket värdig vinnare! (95-97-93)

- Dorotka Tigrata, en mörktigrerad tik från den tjeckiska uppfödaren Václav Karban/Kennel Tigrata. Det här var den boxer som visade mest naturlig läggning för skyddsarbete, vilket dock tyvärr inverkar på skyddslydningen. Tredje plats i IPO3 (94-90-88).

- Fedor del Contedivitalba, en italiensk hund som vi lade märke till redan på inträningen pga husses problem att få "Fjodor" att lyda. Svårigheterna fortsatte sedan i såväl spår, lydning och skydd – men ojoj vilket modprov han gör då han angriper utan tillstymmelse till tvekan och tvingar ner figuranten i gräset. Trettonde plats i IPO3 (21-87-85).

Nu laddar vi för VM 2009 och då förhoppningsvis med ytterligare ett par ekipage. Frågan på Boxerfullmäktige om vi har tillräckligt bra hundar måste väl anses vara besvarad med besked och jag hoppas att laget nästa år kan få känna att de har sin rasklubb i ryggen.

/AnnaP, mycket stolt lagledare för Team Sweden 2008

GRATTIS!
Stefan & Archie
Karin & Pius

STORT TACK!
Våra sponsorer
U.S. Car & Truck Service
Team Stockholm